

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

IV. (XX.) ÉVFOLYAM, 26. SZÁM 2009. JÚLIUS 9.

200 FORINT

A Szabadság

A MAGYAR KOMMUNISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

www.aszabadsag.hu

KÁDÁR UNOKÁI

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPE ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

NEM SZERETNÉK

A FRANCIÁK HELYÉBEN LENNI?

Nem szeretnék a franciák helyében lenni. Ez a Sarkozy nevű ember azt mondja, hogy ők bizony csökkentik az áfát, mert így lehet a válságot megoldani. Kiszámították, hogy amennyiben az éttermekben 19,5 százalékról leviszik az áfát 5 százalékra, akkor minden olcsóbb lesz, és sokkal több ember fog étterembe járni. Még azt is kikalkulálták, hogy több vendéghez több étterem, több szakács, több pincér, több beszállító kell, magyarul, azaz „francián”: több lesz a munkahely.

Szóval, nem szeretnék a franciák helyében lenni. Nekik csak egy Sarkozyjük van, nekünk viszont egy Bajnaink. Igaz, válságunk is van. De majd Gordon megoldja. Ezek a franciák tök lököttek. Már hogy lehetne a válságot áfa-csökkentéssel megoldani? Ugyan már, nekünk magyaráznak ezek a békaevők? Új, fiatal, és nagy reményeket ébresztő miniszterelnökünk megmondta, hogy emelni kell az áfát, ha meg akarjuk oldani a válságot. Ha valaki tudja, akkor ő biztosan tudja. Emeljük csak az áfát, legyen drágább minden, az államhoz meg majd szépen gurulnak be a forintok. Még, hogy áfa-csökkentést? Persze, minden drágább lesz, de annyi baj! Ne étterembe járjon a magyar, hanem takarékoskodjon, kábuljon otthon, mondjuk, nézze a parlamenti közvetítést a televízióban. Szóval, nem

szeretnék a franciák helyében lenni. Nem szeretnék a franciák helyében lenni?

JELKÉPEK HÁBORÚJA

A szlovák parlament nyelvtörvényt fogadott el, amely egyebek között azt mondja, hogy Szlovákia polgárainak szlovákul kell intézniük ügyeiket a hivatalos intézményekben. A magyar kormány válaszul közölte, hogy egyelőre nem aktuális Fico miniszterelnök budapesti útja. Képelem, hogy a szlovákok ettől nagyon bejiedtek. Nem jöhetnek Budapestre! Ez azért nem semmi! Legalább is a magyar diplomácia szerint, aminek nagyon más eszköze nincs is. Csiki-csuki, meghívjuk Robert Ficót, majd lemondjuk. Nem sok! Megérttem, hadat mégsem üzenhetünk. Na, nem azért, mert mindketten a NATO és az EU tagjai vagyunk, hanem, mert nincs katonánk. Igaz, hogy a szlovákoknak sincs sok. Még bepanaszolhatjuk a szlovákokat mindenféle nemzetközi szervezetnél, de úgysem lesz foganatja, mert azokat nem érdekli a két kicsi közép-európai ország viszálya. Az a baj, hogy a magyar diplomácia úgy indult a magyar-szlovák „háborúba”, hogy nincs egyetlen aduja sem. Semmi olyat nem tud, amitől a szlovákok bejiednének. Ezen az úton egyébként sem jutunk sehova. A magyar és a szlovák politikai elitnek meg kellene értenie, hogy a nemzeti ellentét szitása eltereli ugyan a figyelmet a mai kapitalizmus okozta

gondokról, de nem oldja meg azokat. Két „nagy hatalom” küszködik egymás ellen, mi magyarok és szlovák szomszédaink. Szlovákia kisebb, mint Magyarország. Durván a fele. Területben is, lakosságban is. Az IMF adatai szerint az idén nálunk a GDP -3,3 százalékkal nő, akarom mondani, csökken, a szlovákoknál viszont csak -2,1 százalékkal, s náluk jövőre már megfordul a trend. Vagyis, a szlovákoknál egy kicsit könnyebb, de ott sem fenékgig tejföl.

Magyarország van a nehezebb helyzetben, mert nekünk vannak történelmi veszteségeink, a szlovákoknak legfeljebb történelmi sérelmeik. A magyar közéletnek tudomásul kellene venni, hogy Magyarországnak tízmillió polgára van, s nem tizenöt. A szlovákiai magyar származású polgármesterek nem a magyar valóságban élnek, hanem a szlovákiaiban. Trianon – bármily fájdalmas is – hangoskodással nem változtatható meg. Pozsony ma Szlovákia fővárosa, akármilyen nyelven is írják a nevét. Rengeteg magyar nem azért nem utazhat a Felvidékre, mert félniük kellene a szlovákoktól, hanem, mert nincs pénzük.

A szlovákiai magyarok annak fognak örülni, ha mindkét ország fejlődik. Ha Szlovákia gazdagabb lesz, és a szlovákiai magyaroknak is több jut majd mindenre, például magyar könyvekre, magyarországi utazásra, gyerekeik iskoláztatására. A magyar kormány pedig több jut arra, hogy áldozzon a külföldi magyarok kulturálódására, kétnyelvűségének fenntartására. Szlovákul ugyanis minden szlovákiai magyarnak illene tudnia. Persze, magyarul is. A szlovákokat és a magyarokat évszázadok óta megosztja valaki. Előbb Ferenc József, majd Adolf Hitler. Igaz, Sztálin se nagyon erősítette a két nép barátságát. Most meg itt van a külföldi tőke, az EU. A magyar-szlovák viszály nem jó egyikünknek sem, csak nekik, az EU-urainak. Bajnai és Fico egyébként jobban tenné, ha ránk, az emberekre bíznák az ügy rendezését. Megoldanánk, egy sör mellett. Vagy egy pohár bor mellett. Vagy mindkettővel.

ROSSZABBUL ÉLÜNK, MINT A SZOCIALIZMUSBAN

BESZÉLGETÉS BERÉNYI BÉLÁVAL,
FEJÉR MEGYE SÁRBOGÁRDI KB-MEGBÍZOTTJÁVAL

Berényi Béla tanult és dolgozott a szocializmusban és a kapitalizmusban is, így igazán tudja, mi a különbség a két rendszer között. Azért dolgozik, hogy a felnövekvő generációk egy igazságosabb ország és társadalmi rendszer tagjai lehessenek. Határozottan szól és tesz is céljaiért: „Dolgoznunk kell azért, hogy az emberek megértsék, hogy el is kell menniük a Munkáspártra szavazni. Igazán segíteni csak akkor tudunk, ha előbb ők is vállalják, hogy feladják közönyös magatartásukat. Meggyőződésem, hogy társadalmunkban éppen az a réteg fordul el a politikától, aki egyébként egyetért velünk a legtöbb kérdésben, de mégsem megy el szavazni, mert csalódott, nem bízik a pártokban. Őket kell nekünk meggyőzni arról, hogy valóban a kisember mellett állunk.”

– *Munkád során sok emberrel találkozol.*

– Ebben a munkakörben nap, mint nap szembesülök az emberek problémáival, félelmeivel. Általában egyetértünk abban, hogy ma rosszabbul élünk, mint a szocializmusban. Rengeteg a panasz a létbizonytalanság, a munkanélküliség miatt. Ezek a problémák mindenkit elkészerítenek.

– *Mióta vagy jelen a pártban?*

– A mozgalomba 2004-ben kapcsolódtam be, mikor a családtagokkal, szimpatizánsokkal 12 fős alapszervezetet hoztunk létre. Időközben csökkent a létszámunk, de van egy erős mag, amelyre mindig lehet számítani. A megalakulásunk előtt is részt vettem a munkában, kopogtatócédulák gyűjtésében, különböző akciókban. Neveltetésem során természetes folyamatként ivódott belém a kommunista elvekkel való azonosulás. Ez olyan emberi tartást, értékrendet adott, ami biztosítja azt az energiát, amely szükséges a kitartást igénylő feladatok elvégzéséhez.

– *Az EP-választás sok tapasztalattal gazdagított?*

– Megmutatta, hogy a munkánkat milyen téren kell továbbfejlesztenünk céljaink elérése érdekében. Bebizonyosodott, hogy jól előkészített, szervezett munkával képesek vagyunk, viszonylag könnyen összegyűjteni a szükséges mennyiségű kopogtatócédulát. Az is kiderült azonban, hogy ez még nem garancia a további sikerre. Dolgoznunk kell azért, hogy ezek az emberek megértsék, hogy el is kell menniük a Munkáspártra szavazni. Igazán segíteni csak akkor tudunk, ha előbb ők is vállalják, hogy feladják közönyös magatartásukat. Meggyőződésem, hogy társadalmunkban éppen az a réteg fordul el a politikától, aki egyébként egyetért velünk a legtöbb kérdésben, de

mégsem megy el szavazni, mert csalódott, nem bízik a pártokban. Őket kell nekünk meggyőzni arról, hogy valóban a kisember mellett állunk.

– *Mi a véleményed az elmúlt idők változásaival kapcsolatban?*

– A dolgok minden téren rossz irányba változtak. Van összehasonlítási alapom, hiszen a szocializmusban és a kapitalizmusban is tanultam és dolgoztam. A mi generációnk feladata és kötelessége, hogy elmondja mindazt az igazságot a fiataloknak, amit ma bemocskolnak vagy elhallgatnak. A szocializmusban összehasonlíthatatlanul jobb volt „maszeknak” lenni, mint ma kisvállalkozónak. Arra biztatok minden vállalkozót, hogy támogassa a Munkáspártot, hiszen csak mi állunk ki az érdekeikért, csak mi követeljük állami támogatásukat a tevékenységüket ellehetetlenítő multikkal szemben.

– *Családod hogyan viszonyul meggyőződésedhez?*

– A feleségem is a párt tagja, ő a legfőbb támogatóm. Gyermekeim még kiskorúak, de máris sokat tudnak világnézetünkről, a pártban vállalt munkánkról. Azért dolgozunk, hogy mire felnőnek, egy igazságosabb ország és társadalmi rendszer tagjai lehessenek.

– *Mivel töltöd a szabadidőd?*

– Sajnos nagyon kevés szabadidőnk van, mert napi 14-16 órát töltünk a boltban. Alkalmazottat nem tudunk felvenni, hiszen a gyér forgalom miatt nem tudnánk megfizetni – így is napról napra küzdeni kell a fennmaradásért. Tudom, hogy nem egyedi gondok ezek. A szocializmusban az emberek nem rabszolgaként dolgoztak. Volt idejük és pénzük szórakozásra és művelődésre. Szeretem a természe-

Berényi Béla

1957. október 26-án született Kálozon, Fejér megyében. Szülei kétkezi munkások voltak, édesapja 1952 óta párttag. Az általános iskola elvégzése után Székesfehérváron, a Kereskedelmi és Vendéglátóipari Szakmunkásképző Iskolában szakács mesterséget tanult. Gyakorlatot Sárbogárdon szerzett, az akkor nagyon jól működő Béke étteremben. Később a Vendéglátóipari Szakközépiskolában érettségizett. Jelenleg kisvállalkozóként egy büfét és egy kisboltot üzemeltet. Két gyermek édesapja.

tet, a növényeket és az állatokat. Szívesen hallgatom komolyzenét, de szeretem a könnyebb műfajokat is.

– *Miket szoktál olvasni?*

– Régebben rengeteg szakirodalmat és szépirodalmat olvastam. Ma kevés időm van, de mindig szakítok kedvenc költőimre, József Attilára és Radnóti Miklósról.

– *Mi a kedvenc ételed?*

– Az a fontos számomra, hogy az étel jó alapanyagokból készüljön és minél többet megőrizzen eredeti tartalmából. Szeretem az új és hagyományos ízeket, leginkább a leveket kedvelem. Kedvenc ételém nincs, csak kedvenc ízeim vannak. ■

A KOMMUNISTÁKAT NEM LEHET LEGYŐZNI!

„Mi vagyunk Kádár János unokái, a forradalmárok új nemzedéke!” – mondta Thürmer Gyula az MSZMP főtitkárára emlékezve a Fiumei úti temetőben. A Magyar Kommunista Munkáspárt elnöke a máról szólva hangsúlyozta: Az MSZP bukásával a magyar munkás nem veszít, a Fidesz győzelmével nem nyer. A kormányváltás csak akkor jelent esélyt neki is, ha a Munkáspártot bejuttatja a parlamentbe. Kádár János halálának huszadik évfordulóján művészek, fiatalok és idősek, a szlovák és szerb kommunisták képviselői idézték fel az „Öreget”. Összeállításunkban Thürmer Gyula, Tóth László, Olajos Nagy Erzsébet és Štefan Borovský beszédéből idézünk.

Nemzedékek mennek, nemzedékek jönnek, de Kádár János nevét nem felejtjük. Életét ma már jobban ismerjük. Húsz év távlatából munkásságát is differenciáltabban tudjuk megítélni. Nézeteink sok mindenben változtak, sok mindent másként látunk, mint egykor. De a lényeg, a lényeg változatlan. Kádár János a 20. századi magyar szocializmus megtestesítője és jelképe.

Kádár János nélkül nem érthető a magyar szocializmus, mint ahogyan a kádári életmű értékét is a magyar szocializmus teljesítménye adja. Neki is köszönhető, hogy a szocializmus Magyarországon nem csupán egy eszme volt, nem csak egy álom, hanem társadalmi, politikai, gazdasági realitás. Mi nem tagadjuk meg Kádár Jánost! A 20. századi magyar szocializmus örökségét a munkásmozgalom féltett kincseként adjuk tovább a forradalmárok újabb és újabb generációinak.

A rendszerváltást, a kapitalizmust nem mi akartuk, nem mi csináltuk. Az országot nem mi árusítottuk ki, nem mi döntöttünk szegénységbe, nem mi taszítottuk válságba.

A kivezető útért viszont nekünk kell megküzdeni. Nekünk kell megküzdeni, ha jobban akarunk élni, ha valamit vissza akarunk kapni abból, amit 20 éve elvettek tőlünk.

Húsz esztendeje eltemettük Kádár Jánost, de nem temettük el a szocializmust. Jelenünk a kapitalizmus, de jövőnk a szocializmus. Az a társadalom, ami az embereknek munkát, megélhetést, tisztességes jövőt ad, az nem lehet rossz. Mi nem a 20. századi szocializmust akarjuk visszahozni, hanem a 21. századit akarjuk megteremteni.

Olyan országot, amelynek sorsát a magyar városokban és a magyar falvakban döntik el, s nem Washingtonban, Brüsszelben. De Moszkvában sem, sőt Pekingben sem. Olyan országot, ahol a gyár, a föld, a bank a többségé, és nem néhány ezer tőkésé. Olyan országot, ahol az ember az érték, s nem a pénz. Olyan országot, ahol a jólét forrása a munka, és nem mások kizsákmányolása.

**Nem az a baj, hogy az MSZP összeomlik.
Rohadjanak bele, megérdemlik!
Két évtizede lopnak, osztogatják az állásokat, jól élnek,
megérdemlik a sorsukat.
A baj az, hogy itt hagyják nekünk
a kapitalizmust.
Egy országot, amire ki lehet írni:
„ELADVA”.**

Olyan társadalmat, ahol nem egy-két párt dönt, hanem maguk az emberek.

Ez a holnapunk, de odáig el kell jutnunk. Ma bizonytalanság és félelem tölti el a baloldali embereket: mi lesz holnap? Mi lesz a parlamenti választások után? Mi lesz, ha jön a Fidesz, meg a Jobbik?

Nem az a baj, hogy az MSZP összeomlik. Rohadjanak bele, megérdemlik! Két évtizede lopnak, osztogatják az állásokat, jól élnek, megérdemlik a sorsukat. A baj az, hogy itt hagyják nekünk a kapitalizmust. Egy országot, amire ki lehet írni: „ELADVA”.

Egy országot, amelynek két évtized alatt sikerült visszaküzdenie magát a Horthy-rendszerbe, és megint három millió koldus országává lenni. Egy országot,

ahol egymillió ember jól él, s azért élhet jól, mert kilencmillió rosszul él. Egy országot, ahol nincs elementáris rend. Ahol a mentősök hat kórházat is megkeresnek, de a beteget csak a hatodikban fogadják, de az addigra meghal.

Az MSZP bukásával a magyar munkás nem veszít, a Fidesz győzelmével nem nyer. A kormányváltás csak akkor jelent esélyt neki is, ha a Munkáspártot bejuttatja a parlamentbe. Ha nincs ott a Munkáspárt, senki sem fogja a Fideszt az ígéreteire emlékeztetni. Senki sem fog figyelmeztetni, ha a Fidesz-kormány is meghajolna az IMF urai előtt.

Ma a kapitalizmus válságban van. Így vagy úgy, meg fog oldódni. De nem mindig, hogy ki fizeti az árát. Most te fizeted.

A Bajnai-kormány SZJA-változtatása a szegényeknek rossz, a gazdagok meg lenyelik. Az ÁFA-emelés, a benzinár-emelés, az infláció a mi pénztárcánkat üríti ki. Vagyis te fizetsz!

Most nem siránkozni kell, hogy itt a Fidesz, meg itt a Jobbik. Tenni kell ellene! Nem otthon maradni a választásokon, hanem elmenni szavazni. Nem mindenféle álpártokra szavazni, hanem a Munkáspártra, amely húsz éve a dolgozó mellett van.

Kemények, határozottak, radikálisak leszünk. A kapitalizmus ellen nekünk kell küzdeni, mert más nem küzd ellene.

Küzdeni fogunk azért, hogy ne adják el a MÁV-ot, ne kerüljenek magánkézbe a történelmi kastélyok, s főleg ne kerüljön idegen kézbe a magyar termőföld. Küzdeni fogunk, hogy a válság terheit ne ránk hárítsák.

A Munkáspárt az idén ünnepli 20. születésnapját. Akkor nem mindenki gondolta, hogy megérjük. De megértük! Élünk, ha nehezen is, de élünk. És ez a legfontosabb! A mostani választáson egy picit előrementünk 2006-hoz képest. Nem sokkal, de előre.

Előre mentünk, pedig pert akasztottak a nyakunkba. Előre mentünk, pedig elhallgattattak bennünket, mintha nem is léteznénk. De nem fogtak ki rajtunk.

A pert megnyertük. Összeszedtük magunkat, és indultunk a választásokon. Itt vannak fiataljaink, akik egyre jobban beleszólnak életünkbe.

Ellenfeleink most azt várják, hogy megadjuk magunkat. Abban bíznak, hogy nem tudjuk összegyűjteni a kopogtató-cédulákat. Azt remélik, hogy egyszer és mindenkorra vége a kommunista párt-nak. Jöhetnek az álkommunisták, az új-baloldaliak, a zöldbaloldaliak, az egyesült baloldaliak, meg mindenki más.

Mutassuk meg, hogy bennünket nem lehet legyőzni! Mutassuk meg, hogy a mi helyünket nem lehet elvenni!

Mutassuk meg, hogy mi vagyunk Kádár János unokái, a forradalmárok új nemzedéke!

Előre vörös ingesek! Előre proletárok!

Éljen a párt!

Éljen a magyar munkásság!

Éljen a szocializmus!

Éljen Magyarország!

Zsidóellenességről, cigánygyűlöletről

„Mi nem a zsidóellenességből csinálunk olcsó és veszélyes népszerűséget. Tudjuk, hogy Magyarországon sokan a zsidókat teszik felelőssé a nyomorukért. De mi nem megyünk ezen az úton! Ellenzünk és elítélünk minden fajta faji megkülönböztetést. A nyomort, a munkanélküliséget, a kiszolgáltatottságot akarjuk megszüntetni. Tudjuk, hogy sokan rossz szemmel nézik a cigányságot. Nem fogadják el, hogy amíg ők minimálbérért dolgoznak, sok cigány segélyként többet kap. És igazuk van! Nem segélyt kell adni a cigányoknak! Munkát, munkahelyet, iskolát! A nyomor, a kiszolgáltatottság, a zsidóellenesség és cigánygyűlölet oka egy és ugyanaz, a kapitalizmus. Mi a tőke ellen küzdöttünk és fogunk küzdeni holnap is.”

KI A FELELŐS?

Húsz esztendővel ezelőtt szertefoszlott egy álom. Húsz esztendeje Magyarországon győzött a kapitalizmus. Kérdezem én: ki a felelős, hogy a munkást, a parasztot, a dolgozót kivágták a parlamentből? Ki a felelős, hogy a helyükre beültek a jogász urak, a művész urak, a politikus urak?

Ki a felelős? Megmondom. Felelősek az MSZMP egykori vezetői. Azok, akik gyorsan elfelejtették a gyárat, ahonnan jöttek. Elfelejtették a munkást, aki őket a hatalomba küldte. Azok a pártvezetők, akik gyerekeiket nem osztályharcra, hanem belesimulásra, a jólét élvezetére nevelték. A gyerekeiket, akik már beleszülettek jóba. A munkást viszont már lenézték, leköpték, s a végén el is árulták. Azok a felelősek, akik húsz éve „alkotmányos többpártrendszer” hirdettek, miközben szétverték a proletáriátus szervezetét, a kommunista pártot. Azok, akik „átmenetről” prédikáltak a „hiánygazdaságból a piacgazdaságba”, közben vitték a vállalati vagyont, a szövetkezetek színe-javát.

Ez a társaság a szocializmus szégyene, egy tisztességes társadalom szemete. Mindegy, hogy miért tették. Pénzért, árulásból, gyengeségből, kishitűségből, butaságból. A végeredmény ugyanaz.

Ki a felelős? Igen! Felelős az egykori Szovjetunió vezetése, a Gorbacsovok, a Jakovlevok, a Sevarnadzek és mások. Azok, akik odaadták Kelet-Európát a tőkés Nyugatnak. Odaadták saját boldogulásukért, egyéni túlélésükért mindazt, amiért egykor 20 millió szovjet ember életét áldozta.

Ki a felelős? Felelősek a külföldi tőkések, az amerikaiak, a németek. Azok, akik beletaszították az országot az adósságcspadába, és máig nem engedik onnan kimászni. Azok, akik a szabadság jelszavával gyarmattá akarták tenni, és gyarmattá is tették Magyarországot.

Ki a felelős? Igen, felelősek az egykori ellenzékiek. Azok, akiknek többsége kellemes állásban dekkolta végig a szocializmust. Azok, akiknek megvolt a nagyon is jó polgári egzisztenciájuk, de többre vágytak. Mindent akartak: vagyont, hatalmat, az életünket! Felelősek azok, akik negyven éven át csak a szájukat jártatták, de egy hidat, egy házat, egy gyárat életükben fel nem építettek.

S, ha már a hidaknál tartunk: 1945-ben a fasiszták minden hidat felrobbantottak Budapesten, és a szocializmus két évtized alatt mind a kilencet újjáépítette. A mostaniak két hidat nem képesek – nem megépíteni, de még helyreállítani sem.

Keressük tovább a felelősöket? Vannak, barátaim! Mi magunk! Hagytuk magunkat félrevezetni. Hagytuk bebeszélni, hogy nincsenek osztályellenségek, csak partnerek. Hagytuk, hogy a reformkörösök szétverjék a pártot. Hagytuk, hogy a munkásör kezéből kivegyék a géppisztolyt. Mások parancsára vártunk, amikor nekünk kellett volna cselekedni.

Mi, akik ma itt vagyunk, ezt értjük. Keserves árat fizettünk érte, de értjük. De még ezrével vannak tévelygők. Azok, akik két évtizede azzal áltatják magukat, hogy „nem ők léptek ki a pártból”, hanem „belőlük lépett ki a párt”. Azok, akik húsz éve elhiszik, hogy az MSZP a kisebbik rossz. Azok, akik szavazataikkal két évtizede újra és újra hatalomra juttatják az MSZP álbaldali politikáját.

JOBB ÉLETET!

Kádár János, a Magyar Népköztársaság elsőszámú dolgozójaként mindig óvta, védelmezte a népet, azért, hogy nekünk jobb legyen az életünk. Szívünket hála és tisztelet járja át.

A szocializmus építésének korszakában természetesen voltak számunkra a társadalom alapjául szolgáló vívmányok: a munkához való jog, teljes foglalkoztatottság, kiemelkedő szociális háló, ingyenes és magas színvonalú oktatási rendszer, működő gazdaság, és a kultúra mindenki számára elérhetővé vált. Az ország egy fenntartható fejlődési folyamatban volt, amit a rendszerváltás tört derékba. A fejlődést a teljes szétzúllás, a bomlás romboló hatása váltotta föl.

Korosztályom minden tagjához szólok innen a sírkertből: idézzétek vissza, milyen volt a gyermekkorotok! Az enyém igazán szép volt. Én a szocializmus gyermekének vallom magam, mert 14 évesen éltem meg a rendszerváltozást, tehát még éltem annyit a szocializmus idején, hogy értékelni tudjam, amit kaptam. Boldog gyermekkort, amit nem mérgezett meg a szegénység, a nyomor, az éhség. Nyugodt és kiegyensúlyozott körülményeket otthon és az iskolában. Átélttem a közösségi szellem felemelő és jellemépítő erejét kisdobosként és úttörőként.

Erős, összetartó osztályszellem alakult ki bennünk. Természetes volt számunkra mások tisztelete. A szocialista társadalmat nem fertőzte meg a rasszizmus. Akkor nem volt roma-kérdés, mindannyian gyerekek voltunk, akik egyformán vágytak szeretetre, megértésre. Ha gyermekeiteknek is ilyen útravalót szeretnétek adni az élet rögzös útjához, egy döntést kell csak meghoznotok. Támogassátok a Munkáspártot szavazáskor, lépjetez közénk, egyesítsük erőinket a vörös lobogó alatt, a kommunisták nagy tábora vár minden fiatalt, mert közösen akár holnapra megforgatjuk az egész világot!

A népbutító hazugságokat felejtsetek el, az élet minden terén hangoztatnunk kell a mi véleményünket. Követelnünk kell az állami bürokrácia azonnali csökkentését – túl sokba kerül nekünk, mert mi fizetjük az egészet. A multinacionális cégek közpénzen való támogatását, adókedvezményeit azonnal szüntessék meg! Hiszen ezek a vállalatok a hasznot kiviszik az országból. Itt csak összeszerelő üzemeik vannak, az igazi kutatás és fejlesztés mindig az anyaországot gazdagítja. Siránkoznak a vezető politikusok, hogy sok fiatal orvos, mérnök, tudós elhagyja az országot. Ezek az emberek nem azért tanultak, hogy ne tudjanak dolgozni képzettségük szerint! Az állam, ha támogatná a magyar cégeket, és nem büntetné magas adókkal, óriási járulékos terhekkel, az egészségügyi dolgozókat megfizetné munkájuk nehézsége szerint, akkor itt maradnának és gazdagítanák hazánkat. Ne a bankszektorba öntsék a pénzt, ezek mind leányvállalatok, az igazi tulajdonosok itt is külföldiek. Amikor bajba kerültek a túlzott harácsolás miatt, máris az államhoz fordultak segítségért, vagyis hozzánk, mert a mi pénzünkön akarnak újra életre kelni, hogy szívhassák a vérünket, és újabb adósságcspadba kergessék az embereket. Hiszen már könnyebben lehetett hitelt kapni, mint hétvégi nagybevásárlást elintézni a köztérben...

Követelnünk kell a még meglévő állami tulajdonú cégek megvédését, a cégvezetők fizetésének azonnali csökkentését! A már privatizált, stratégiai fontosságú cégeket államosítani kell,

gondolok itt az energiaszektorra, vízművekre. És jogosan merül fel a kérdés: mennyiért vegyük vissza ezeket a cégeket? Hát annyiért, amennyiért ők vették, gyakorlatilag semmiért! Nyerészkedtek ők már annyit rajtunk, szegény embereken, hogy ha semmit sem fizetnénk, akkor is túl sok lenne az ő hasznuk. Ne csak a szolgáltató ipar legyen előtérbe helyezve, hanem a termelőágazat, legyen az mezőgazdaság vagy ipar. Az oktatásügy legyen kiemelt fontosságúan kezelve, hiszen olyan lesz a következő nemzedék élete, amennyire tanultak és kiműveltek. Ezáltal az idősebb korosztályok életének minősége is emelkedne.

Tehát mindent összegezve: egy egyszerű döntéssel mindannyian jobb életet élhetnénk. Csatlakozásra buzdítok mindenkit, a kommunisták várnak minden embert, aki hajlandó harcolni az érdekeiért! A közös küzdelmek révén a végső győzelem a miénk lesz, vagyis a szocializmus győzelme elkerülhetetlen, és a kapitalizmus a végső bukás felé rohan. Minden kommunista számára ez lesz a legszebb ünnep, amikor az emberi szív és értelem fog győzedelmeskedni. Ez lesz az igazi elismerése Kádár János eszmeiségének.

TÓTH LÁSZLÓ,
a Munkáspárt KB-tagja

ELŐRE AZ ELLENTÁMADÁSBA!

Üdvözöllek Benneteket Szabadka, a Vajdaság és Szerbia kommunistái nevében. E napon, amikor emlékezünk Kádár János elvtárs halálának huszadik évfordulóján, ki kell mondani, hogy a munkásmozgalom kiemelkedő egyéniségéről, Magyarországnagy fiáról és a kommunista eszme és cél eltökélt harcosáról nagy elismerés beszélni. Olyan hatalmas őrnt hagyott maga után, hogy azt ember fia be nem töltheti.

Magyarország és Jugoszlávia népét összeköti a több századra visszamenő történelmi múlt, a török uralom, az osztrák-magyar monarchia, az I, majd a II. világháború, a szocializmus sajátos útjának építése, a kapitalista-burzsóá ellenforradalom győzelme, a szocializmus megdöntése. Ezzel a kapitalista társadalmi-politikai rendszer visszaállította intézményét. A munkások újból kezdek a semmiből, a kizsákmányoltságból és elnyo-

mottságból újrászerveződésüket az osztályharc sikeres megvívása érdekében. Természetesen a kommunisták – a munkásosztály egyedüli autentikus képviselőiként - példát mutatva, minden terhet és áldozatot vállalva az első sorokban állnak és harcolnak. Tudnunk kell, hogy az osztályharc csak akkor lesz eredményes, ha sikeresen megszólítjuk és egyesítjük a dolgozókat, parasztokat, egyetemistákat és a haladó értelmiséget.

A II. világháború után úgy Magyarország, mint Jugoszlávia elmaradt, lerombolt ország volt. De a szocializmus utat nyitott és gyors előrehaladást hozott népeinknek! Szociális arculatú, emberhez szabott rendszereink voltak. Biztos munkahelyek, ingyenes egészségügyi ellátás, ingyenes oktatás, nevelés. Az ipar fellendülése lehetővé tette, hogy a szellemi és művelődési értékek széles körben terjedhessenek. A 8 óra mun-

ka, 8 óra pihenés, 8 óra szórakozás elve lehetővé tette népeink testi és szellemi fejlődésének felvirágzását.

Sajnos ezt a kapitalista rendszer csak a gazdagoknak teszi lehetővé. Mi kommunisták soha sem panaszkodtunk, hanem mindig tetterre készek voltunk. Így kell cselekednünk ma is! Meg kell állítani országaink teljes kizsákmányolását, a multinacionális tőke előretörését! Gondoljunk csak bele, ha továbbra is kiárusítják nemzeti javainkat, vajon mit hagyunk gyerekeinknek örökségbe? Ezért kell tagságunkat eszmei-politikai téren folyamatosan képezni, mindig új tapasztalatokkal gazdagítva. Csak így tudunk elméleti és gyakorlati téren élharcosok lenni!

Hosszú és türelmes munka vár ránk. Mindent előre jól kigondolva kell cselekednünk. A munkásosztály végső győzelmében nem kételkedhetünk. Ennek érdekében jelentem ki Szerbia kommunistái nevében is, hogy megérett a helyzet és eljött az idő a világ kommunista- és munkáspártjainak találkozására! Internacionálé köré tömörülve egyesítenünk kell tudásunkat és erőnket. A múltban ez mindig sikerrel járt. Ellentámadásba kell lendülnünk késlekedés nélkül! Ezzel tartozunk mindazoknak, akik életüket nem sajnálva harcoltak a szocializmus felépítéséért. Ez a legkevesebb, amivel Kádár Jánosnak és a munkásmozgalom többi harcosának tartozunk. Az arcátlan és megalapozatlan rágalomokra tettekkel felelünk, és némák többé ne maradjunk! Hiszen mi tudjuk, hogyan élt korábban és hogyan él ma a nép. Ékes bizonyíték a Kádár utáni korszak, amely csakis a tőkéseket, a kizsákmányolókat, a gyarmatosítókat szolgálja.

Ezért hát: világ proletárjai, egyesüljete!
Előre az ellentámadásba!

VAN ORVOSSÁG!

Kádár János olyan személyiség volt, aki kiemelkedően befolyásolta tartalmilag és szervezeten is a kommunista és munkásmozgalom fejlődését szerte a világon. A szlovák kommunisták őszintén tisztelik Kádár János munkásságát a baráti kapcsolatok kialakításában, nem csak baráti pártjaink, de országaink között is. Jól tudjuk, hogy Magyarország egyetlen történelmi szakasza sem hozott olyan kiemelkedő gazdasági, szociális és kulturális fejlődést, mint amikor Kádár János vezette az országot. Államférfi volt, akinek a szava belföldi, de nemzetközi politikai körökben is sokat számított. Egész életét a szocializmusnak szentelte. Nagyra becsüljük, hogy az eredményeket nem egyoldalúan értékelte, nagyon kritikusan beszélt a problémákról is. Neki mindig a lényeg volt a fontos, és a szocializmus építésének érdekében nyíltan beszélt a jó eredményekről, de a hibákról is. Nagyon jól értette, hogy a szocializmus az emberekért van, az emberek jólétéért.

Négy hónappal Kádár halála után megbetegedett a szocialista rendszer Közép-Európában, de nem halt meg! Súlyos beteg lett, szinte tüdőrákos. Erre van Thürmer Gyulának és 27817 magyar embernek gyógyszere. Nekem is van, de sajnos tízmillió magyarnak nincs! Áruljuk el nekik a gyógyír titkát! Nehezen fogják majd fel, nem hiszik, hogy mi le tudjuk győzni a világgazdasági krízist is, de idővel és kitartással sikerülhet!

Szeretném hangsúlyozni, hogy mi Szlovákiában büszkén vállaljuk a szocializmus és a marxizmus-leninizmus gondolatait. Ez az út nem könnyű, de mikor volt olyan? Nem adhatjuk fel, ezekért a gondolatokért tovább kell dolgoznunk és harcolnunk!

Kádár János tovább él a lelkünkben!

Tisztelet az emlékének!

Szabadság!

ŠTEFAN BOROVSKÝ,
a Szlovák Kommunista Párt vezetőségének tagja

OLAJOS NAGY ERZSÉBET,
a Szerbiai Kommunista Párt
vajdasági elnöke

A MEGALKUVÁS KONGRESSZUSA

A Magyar Szocialista Párt rendkívüli kongresszusa mindenben lefeküdt a nagytökének és a multiknak, személy szerint Bajnai Gordon milliárdos miniszterelnöknek. A magát továbbra is baloldalinak nevezni merő párt lelkesen rábólintott arra, hogy Bajnai mindent privatizáljon, amit még lehet. Lényegében zöld utat adott a MÁV eladására, az állami ingatlanvagyon elkótyavetyélése – aligha kérdéses, hogy mindez a „baráti vállalkozóknál” köt ki. A szocialista küldöttek egy másodpercig sem tiltakoztak a további megszorítások ellen, azaz, hogy a dolgozók fizessék meg a válság árát. Az ország sorsa a legkevésbé sem érdekelte az MSZP-s vezetőket, a bérből és fizetésből élőké, a munkanélkülieké meg pláne nem. Egy volt a fontos, hogy ki vezesse a pártot a választásokig, azaz az állami pénzekből, az uniós támogatásokból, a privatizációból ki kapjon jelentős részesedést. Megalkudtak. Az Országos Választási Bizottságban – amely érdekes módon mostantól a párt vezetésére hivatott – az „öregek”, Lendvai Ildikó, Kiss Péter, Szekeres Imre mellé bekerülnek a törtető „fiatalok” is. Mondhatni: risztelnek. Jöhet többek között Botka

A KONGRESSZUSRA ÉRKEZŐ SZOCIALISTA KÜLDÖTTEKET A MUNKÁSPÁRT AKTIVISTÁI „FOGADTÁK”: KÉT ÓRIÁS TRANSPARENST FESZÍTETEK KI A VASÚTTÖRTÉNETI EMLÉKPARKNÁL. AZ EGYIKEN EZ ÁLL: „IDE VEZETETT 20 ÉV BALOLDALI POLITIKÁJA”, A MÁSIKON PEDIG: „ÁRULÓK = RENDSZERVÁLTÓK = TÖKÉS KIZSÁKMÁNYOLÓK.”

László szegedi polgármester, valamint a Kádár-sír kirablását követő becstelen „helyreállítást” levezénylő Hagyó Miklós fővárosi polgármester-helyettes embere, Burány Sándor is. Nem maradt ki Gyurcsány „üdvöskéje”, Ficsor Ádám titkoszolgálatokat felügyelő miniszter, de Molnár Csaba kancelláriaminiszter sem. Ott lesz a Tocsik-ügy főszereplője, Boldvai László egykori pártpénztárnok is. Szép csokor! Mindannyian úgy kerültek a „szocialista” pártba, hogy vagy nem kellett anno sem az MDF-nél, sem a Fidesz-nél, vagy egyszerűen bevásárolták magukat az MSZP-be. Itt kezdődik az MSZP új politikája, új baloldalisága. Hová vezet?! ■

Szili Katika

Az MSZP nagyasszonya a párt hétvégi kongresszusán jelentette be, hogy lemond a parlamenti elnökségről, nem vállal funkciót, erejét a baloldal újjáépítésére fordítja. Tipikus, Szili Katalin eddigi egész életpályájára jellemző lépés: kibújni minden felelősség és munka alól, eljátszani a mártírt, s remélni, hogy a párt könnyörögni fog: vezesse őket. Szili Katalin ugyanakkor egy menekülő utat is hagy magának azzal, hogy kimarad az MSZP vezetéséből: bármikor alapíthat egy új pártot. Pontosabban, ha alakul egy új párt, annak elvállalja vezetését. Biztosítsa saját politikai túlélését.

Mert Szili „Katikának” csak ez számít. Amikor a baloldal újjáépítéséről beszél, erre gondol. Ám ne felejtjük: Szili Katalin aszisztált az elmúlt húsz év összes bűnéhez. A parlament elnökeként semmit sem tett Gyurcsány Ferenc ámokfutása ellen, támogatja Bajnai Gordon népnéző megszorításait. Semmit sem tett a tényleges baloldali politikáért, a legjobb esetben is legfeljebb félre-nézett. Áruló lett '90-ben, jól járt, gazdagodott a rendszerváltás után, s ezt szeretné a jövőben is. Így higgyünk neki.

Tolvajok szövetsége

„Az MSZP mostani kongresszusa egy centivel se vitte előre Magyarországot. Sőt, szertefoszlott egy mítosz, a nagy várakozás, hogy majd jönnek az MSZP-s fiatalok és megmentik a világot. Nos, nem! A kongresszuson megszületett a megállapodás: a fiatal, elvtelen technokraták, akik már fiatalon megtanultak lopni, most összeállnak 1990 politikai és gazdasági tolvajaival, hogy fél év alatt lenyúlják azt, ami még maradt.”

THÜRMER GYULA

Politikai darts Debrecenben

A Baloldali Front debreceni szervezete, a leningrádi Komszomol már bevált ötlete alapján, politikai darts játékot szervezett a Nagyverdőn. Az ötletet Vári Andrea Front-tagtól kapták, aki néhány hónapot töltött Leningrádban. Egy több napig tartó ifjúsági fesztivál mellett telepedtek le, kihasználva a nagy tömeg, a sok fiatal adta lehetőséget. „Darts” táblájukra kiragasztották ismert és közutált politikusok arcsképeit, akiket a közönség – ízlés szerint – dobálhatott. Emellett szórólapjaikkal is agitálták az érdeklődőket. A kezdeményezés nagy sikert aratott, a járókelők ötletesnek tartották a játékot, többen csatlakoztak hozzájuk, és együtt dobálták az utált politikusokat. Több fiatal is hosszan időzött a frontosok között, kérdezősködtek munkájukról, céljaikról, elveikről. Reméljük, hamarosan aktív tagként köszönhetik őket. A sikeren felbuzdulva a helyi Front-szervezet úgy döntött, nemsokára Debrecen főterén is megismétlik az akciót.

Húsz éve történt a rendszerváltás. Megérte?

Húsz esztendeje, 1988-89-ben ment végbe az a folyamat, amit kegyesen rendszerváltásnak szoktak nevezni, de ami nem más, mint tőkés ellenforradalom. Észre sem vettük, talán el sem hittük, hogy szinte a szemünk láttára alakul át a világ. Sokan hitték, hogy ez az új világ jobb lesz, jobban fogunk élni, csupa becsületes ember fog bennünket vezetni. Sokan hitték, hogy minden marad a régiben, visszük magunkkal azt, ami jó volt a szocializmusban, és hozzátesszük azt, ami jó a kapitalizmusban. Nem ez történt! Ma rosszabbul élünk, mint húsz éve, nemzedékek nőnek fel munka nélkül. Bizonytalan a jövő, aki teheti, az külföldön érvényesül.

A következő hónapokban az újságok tele lesznek a tőkés rendszerváltást magasztaló írásokkal. Újra előkerülnek a húsz évvel ezelőtti percmembekék, a mai „nagyok” meg bizonygatják a két évtizeddel ezelőtti döntés helyességét. Mi is írunk a rendszerváltás eseményeiről. Úgy, ahogyan mi megéltük, úgy ahogyan szerintünk ténylegesen történt. És mindig feltesszük a kérdést: megérte?

AZ UTOLSÓ PÁRTTALÁLKOZÓ

Húsz esztendővel ezelőtt, 1989. július 24-25-én tett látogatást Moszkvában Nyers Rezső, az MSZMP elnöke és Grósz Károly, az MSZMP főtitkára. Ez a magyar és a szovjet pártvezetők utolsó találkozója a rendszerváltás előtt. Egy évvel később Mihail Gorbacsov már az új Munkáspárt vezetőjét fogadja Moszkvában.

MAGYARORSZÁG IDŐ ELŐTTI ÖSSZEOMLÁSA NEM JÓ A SZOVJETEKNEK

A Varsói Szerződés vezetőinek bukaresti ülésén, július 12-én Nyers találkozott Gorbacsovval. Grósz nincs jelen, mivel a Kádár-temetés előkészületei miatt nem utazott el Bukarestbe. Tanácsadóját küldi el, hogy legyen Nyers segítségére. Nyers még nem fogadták Moszkvában, szüksége van a látogatásra. A szovjet vezetés elismerése a Nyugat szemében is emelné tekintélyét, nem beszélve arról, hogy a hazai párttagság előtt legalizálná politikáját. Nyers azt is tudja, hogy mivel ő a pártelnök, az események kedvezőtlen alakulása az ő pozícióját is alááshatja. Nem véletlen, hogy Sztukalin budapesti szovjet nagykövet még június 19-én szóban tájékoztatja Németh Miklós miniszterelnököt „a szovjet vezetés aggodalmáról az utóbbi időben tapasztalható szovjetellenesség miatt”. Ez a diplomácia nyelvén sárga lap.

Gorbacsov támogatja a magyar vezetés meghívását. Magyarország összeomlása, a folyamatok ellenőrizhetetlenné válása nem jönne jól neki. Gorbacsov ekkor már rászánta magát, hogy bevezetik a többpártrendszer, eltörlik a kommunista párt vezető szerepét, sőt átszervezik a Szovjetuniót is, de ehhez idő kell. A valóságban mindez csak egy év múlva kö-

vetkezik be. A magyar belpolitika összeomlása megkérdőjelezhetné a gorbacsovi „reformokat”. Gorbacsov környezetében többféle vélemény van. Jegor Ligacsov, a KB titkára, aki a Kádár-temetésen is részt vesz, illetve Vlagyimir Krjucskov, az Állambiztonsági Bizottság elnöke egyértelműen Grószot támogatják. Alekszandr Jakovlev, aki ekkor a párt második embere, Pozsgayt hívná Moszkvába, ami viszont Gorbacsov terveit is felborítaná. Így születik a döntés: Pozsgayt nem fogadják Moszkvában, viszont megkísérlik Grósz pozícióit azzal erősíteni, hogy Nyersét rábíráják az együttműködésre.

FURCSA LÁTOGATÁS

A szovjet vezetés nyugodt, kiegyensúlyozott látogatást akar. Semmiképpen sem akarja az MSZMP szétesését gyorsítani, sőt, ha lehet, fékezni igyekszik. Nyers Rezsőt és Grósz Károlyt, mint két egyenlő partnert kezelik, egy enyhe jelzéssel, hogy Grószot tartják fontosabbnak. A program közös, egy közös találkozó Gorbacsovval és a szovjet vezetés más tagjaival. A két magyar vezető mindenképpen ugyanazt kapja: két egyforma ZIL-gépkocsi áll rendelkezésükre. A Lenin-hegyi kormányzállások közül kiválasztanak két egyforma villát számukra. Van azonban egy lényeges különbség.

A csúcstalálkozót követően mindkettőjük számára külön programot is szerveznek. Nyers találkozhat a szovjet tudomány jeles képviselőivel. Grósz számára viszont lehetővé teszik, hogy találkozzék az SZKP KB apparátusának munkatársaival. Soha ilyenre korábban, még Kádár idejében sem került sor. A szovjet jelzés egyértelmű.

„Most jobban néz ki, mint a tévében” – mondja a tárgyalások kezdetén Gorbacsovnak Grósz, jelezve, hogy már régóta ismerik egymást, a kettőjük kapcsolata egyébként is folyamatos. „Igen, reggel van, valamit pihentem” – hangzik a válasz. A kétórás megbeszélésen Nyers ismerteti az MSZMP októberi kongresszusának előkészületeit, s világosan megmondja: a „demokratikus szocializmus” útján fogunk haladni. A Politikai Bizottságnak írt későbbi jelentésben az szerepel, hogy „megértésre talált az a szándékunk, hogy a demokratikus szocializmus útján haladjunk”. A jelenlévő Alekszandr Jakovlev mindenesetre örül Nyers kijelentésének. A gorbacsovi politikát erőteljesen bíráló Ligacsov ellenezné, de ő nincs jelen. Egy gondolata, amit Budapesten a Kádár-temetés során elmond Grósznak, a tárgyalásokon is előkerül, ráadásul Gorbacsov szájából: „a szovjet vezetés fontos politikai erőforrásként értékeli azt a tömegtámogatást, ami Kádár elvtárs temetése idején az MSZMP iránt megnyilvánult”. Ez – most már Gorbacsov tekintélyét is hozzátéve – Grósznak szól. Más kérdés, hogy Grósz nem él a lehetőséggel, sem akkor, sem később.

GORBACSOV ÜDVÖZLI NYERS REZSŐT ÉS GRÓSZ KÁROLYT

A tárgyalásokon a magyarok felvetik: ha a szovjet vezetés úgyis rászánta magát a szovjet csapatok kivonására, akkor ne csináljunk ebből titkot, maga a bejelentés is segítse a magyar vezetés pozícióinak erősítését. A szovjetek ezt értik, de ismét világossá teszik, amit áprilisban már Németh Miklósnak is megmondtak, hogy ez döntően nem magyar-szovjet ügy, s főleg nem csinálnak belőle belügyet. Ez a Szovjetunió és az Egyesült Államok ügye. Végül Gorbacsov kompromisszumot ajánl, amit a magyar vezetés elfogad: „Megállapodtak arról, hogy folytatják a tárgyalásokat a csapatok további kivonásáról, összhangban a leszerelési folyamattal és az erről folyó bécsi tárgyalásokkal”.

Gorbacsov szóba hozza Kínát. A kínaiak éppen túl vannak június 4-én, amikor Deng Xiaoping utasítására a hadsereg leverte a Tienanmen téri tüntetést, és ezzel véget vet a tökéletes ellenforradalmi kísérletnek. Gorbacsov kijelenti: nem lépnek fel a kínai vezetés ellen, de mellette sem. Ez jelzés a magyar politikának is: senki se gondolja, hogy a kínai folyamatok valamilyen „visszarendeződéshez” adhatnak hátszelet. Kádár 1987. novemberében éppen azt veti fel Gorbacsovnak, hogy Kínában – ha sajátosan is – de szocializmust akarnak. Érdemes lenne odafigyelni. Grósz titokban előkészített pekingi útja végleg lekerül a napirendről.

Délután Grósz megkapja azt, amit se előtte, se utána más nem kap meg. A szovjet

pártközpont mintegy 300 vezető munkatársa, osztályvezetők, helyettesek, főmunkatársak előtt mondhatja el politikáját. A találkozó magyar kérésre jön létre, de a szovjetek akceptálják. Grósz finoman érzékelteti a magyar vezetésen belüli törésvonalakat, kiélezve a viták ügyét Pozsgayra. A szovjetek tudják, hogy a helyzet ennél bonyolultabb, de elhiszik Grósznak, hogy sikerül kézben tartani a folyamatokat. El akarják hinni.

MOSZKVÁBAN EGYENRANGÚKÉNT TÁRGYALTAK GRÓSSZAL ÉS NYERSSEL, AM JELEZÉK, A FŐTITKÁR MELLETT ÁLLNAK. GRÓSZ NEM ÉLT A LEHETŐSÉGGEL

A magyar delegációt a vnukovói repülőtéren Jegor Ligacsov, a KB titkára búcsúztatja. „Legyen óvatos, Grósz elvtárs, most már vérre megy” – súgja a magyar vezető fülébe. Grósz 1989. októberében megvált a hatalomtól. Ligacsov 1990. júliusában, az SZKP 28. kongresszusán nyíltan nekimegy Gorbacsovnak: „A meggondolatlan radikalizmus, az improvizáció, az ide-oda tololódás nagy

kárt okozott nekünk a peresztrojka öt éve alatt”. Ligacsov kimarad a vezetésből.

ÖNÁMÍTÁS

Nyers a Központi Bizottság július 28-i ülésén elmondja, hogy „az MSZMP és az SZKP a szocializmus megújulását ugyanazon irányban és párhuzamosan gondolja el”. Nyers nem titkolja, hogy a többpártrendszer és a magántulajdon kérdésében nem teljesen azonos az álláspont, de „ezek nem ellentétek, hanem inkább eltérések”. Nyers elmondja a számára nagyon fontos második tételt is: a szovjet vezetésben van aggodalom a magyar fejlemények miatt, de „a mi belső ügyeinkbe nem akarnak és nem fognak beavatkozni”. Ez az üzenet megnyugtató az amerikaiak, a németeket is. De mindenekelőtt az MSZMP vezetés ellenforradalmi szárnyát: nem kell attól tartaniuk, hogy a szovjetek Grósz segítségére sietnének. Elhangzik egy harmadik következtetés is. Nyers úgy látja, hogy az SZKP tovább folytatja a peresztrojkat, és „nincs különbség Gorbacsov és Ligacsov között”. Ez utóbbi nem volt igaz. Nyers élete legnagyobb külpolitikai beszédét mondja, hiszen itt számol be Bush amerikai elnök budapesti látogatásáról. A jelenlévőknek az az érzésük, hogy az USA is, a Szovjetunió is barátunk, nincs, és nem is lehet baj. De vajon így volt-e? ■

VÁLTSÁK LE AZ EGÉSZSÉGÜGYI MINISZTERT!

A Munkáspárt követeli, hogy váltsák le Székely Tamás egészségügyi minisztert. Tegnap meghalt egy ember, mert hat kórház közül öt elutasította a súlyos állapotú beteg fogadását. Az egészségügyi miniszter kijelentése, miszerint nem történt hiba, felháborító, ízléstelen és elfogadhatatlan. Székely Tamásnak nem a gyógyszerautomaták vásárlásával kellene foglalkoznia, hanem a magyar emberek életének védelmével. Ilyen embernek nincs helye az egészségügy élén.

Budapest, 2009. július 3.

*Magyar Kommunista Munkáspárt
Elnöksége*

A British Airways feltalálta az „ingyenmunkát”

Negyvenezer alkalmazottnak választania kell egy hónap fizetés nélküli szabadság vagy négy hét fizetés nélküli munka között a brit légitársaságnál. Mikor ezer milliárd eurót kaptak a bankok és spekulánsok a brit kormánytól talpraállításukra, és minden 90. másodpercben megszűnik egy munkahely, a válság nevében sokszorozódnak a munkabécsökkentési kísérletek.

A British Airways igazgatósága azonban átlépi a határt az „ingyenmunka” ötletével. Miután megszüntetett 2500 munkahelyet és bejelentett 4000-ról szóló elbocsátási tervet, a társaság vezetése mind a negyvenezer alkalmazottat e-mailban értesítve most arra kéri, hogy a társaság túlélése érdekében válasszon egy havi fizetés nélküli szabadság vagy több hetes fizetés nélküli munka között.

A British Airways egyik szakszervezete, a Unite egyik szakszervezeti felelőse így nyilatkozott: „Ez annak a logikának a kicsúcsosodása, amely mindnyájunkra mint „szociális partnerre” számít, és végülis a dolgozókkal szeretné megfizetni a válság árát, holott azok, akik milliárdokat kaptak, folytatják a zabálást”. Mindenütt a dolgozóktól kéri az áldozatot.

Egy közelmúltbeli közvéleménykutatás mutatja, hogy a brit munkaerő 27 százalékának bérét csökkentették, 24 százalékának a munkaidejét, és 24 százalék elvesztette szociális juttatásait. Minden alkalommal azt állítják, hogy ez az egyetlen mód megmenteni a munkahelyeket. Amit az ankét nem mond, az az, hogy az áldozathozatalt minden alkalommal elfogadja a szakszervezet, mint „kisebb rosszat”, de a vállalat néhány hét után mégis elbocsát.

J.-P. BARROIS

(Informations internationales)

Országos aktíva-találkozó

A Központi Bizottság az Európai Parlamenti választásokat értékelve úgy határozott, hogy 2009. július 18-án, szombaton 10.00 órai kezdettel összehívjuk a párt AKTIVISTÁINAK ORSZÁGOS ÉRTEKEZLETÉT.

A tanácskozás helyszíne: a Munkáspárt országos központja (Budapest, VIII. kerület, Baross u. 61.), I. emeleti nagytanács-terem.

Az országos aktíva munkájának, a beszélgetés tartalmi keretét az Elnökség, illetve Központi Bizottság EP-választásokkal kapcsolatos értékelései képezik, amelyek megjelentek A Szabadságban (2009. 22. és 23. szám).

Számítunk minden aktivistánkra, akik részt vettek az EP-választásokban. Azt kérjük, osszák meg jó tapasztalataikat, segítsék a párt belső tartalékainak feltárását, a parlamenti választásokra való felkészülést.

Gondolják végig, összegezzék és felszólalásaikban mondják el szerzett tapasztalataikat, jó megoldásaikat – a kopogató-cédulák gyűjtéséről, a kampányról, az emberek meggyőzéséről, a munka fegyelmezett megszervezéséről.

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.
Szerkesztőség: 1082 Budapest VIII., Baross utca 61.; Telefon: 334-1509; Telefax: 313-5423;
A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu
Kiadja: a Progressio Kft., a kiadásért felelős: Vajda János igazgató; ISSN 0865-5146

A Munkáspárt internetcíme: <http://www.munkaspart.hu>